

Sygn. akt III KO 78/14

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku **A. B.**

o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego

w (...) z dnia 16 grudnia 2013 r., sygn. akt II AKzw (...),

utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 15 listopada 2013 r., sygn. akt VI Kow (...),

w przedmiocie umorzenia postępowania o warunkowe przedterminowe zwolnienie

z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, jako niedopuszczalnego z mocy

ustawy

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 listopada 2014 r.

zażalenia A. B. na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału III Izby Karnej Sądu

Najwyższego z dnia 26 września 2014 r., sygn. akt III KO 78/14

o odmowie przyjęcia wniosku

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący III Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego odmówił przyjęcia wniosku A. B. w powyżej wskazanej sprawie jako niedopuszczalnego z mocy ustawy.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł A. B.

Wniósł w nim o uchylenie zaskarżonego zarządzenia, podnosząc, że „Sąd Najwyższy naruszył przepisy postępowania art. 540 § 1 k.p.k., art. 540 a k.p.k. i art.

540 b k.p.k. oraz art. 542 § 3 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 426 k.p.k., art. 427 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k., nadto powołał się na jeden pogląd judykatury”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Nie jest bowiem prawdą, by przy wydaniu zaskarżonego nim zarządzenia dopuszczono się obrazy jakichkolwiek przepisów prawa procesowego, a więc i tych powołanych przez skarżącego w zażaleniu. Z wyjątkiem art. 540 § 1 k.p.k. i art. 542 § 3 k.p.k. - czy to wobec swojej treści, czy tylko wskazania w takim powiązaniu, nie mogły one w ogóle mieć przy wydaniu zaskarżonego zarządzenia żadnego zastosowania. Nie stanowiły też podstawy prawnej zaskarżonego zarządzenia. Wspomnianego przepisu art. 540 § 1 k.p.k. także to orzeczenie nie narusza, jako że – ze względów przytoczonych w jego uzasadnieniu – respektuje treść tej normy. Nie może też przez to i uchybiać normie art. 542 § 3 k.p.k. W tej stwierdzonej sytuacji powtórzyć zatem tylko wypada, że treść art. 540 § 1 k.p.k. wskazuje na to, że instytucja w nim uregulowana dotyczy postępowania sądowego rozstrzygającego w kwestii odpowiedzialności karnej oskarżonego. Wbrew twierdzeniom skarżącego takie stanowisko jest powszechnie w orzecznictwie przyjmowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 29 października 1997 r., II KZ 130/97, OSNKW 1998, z. 1-2, poz. 10, 12 czerwca 2003 r., IV KZ 16/03, R-OSNKW 2003, poz. 1290, 29 stycznia 2007 r., IV KO 118/07, Lex nr 346765, 17 września 2008 r., IV KO 108/08, OSNKW 2008, z.12, poz. 99, 28 listopada 2013 r., IV KO 75/13, Lex nr 1396786). Postanowienie o umorzeniu postępowania w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia nie jest orzeczeniem kończącym postępowanie sądowe w zakresie odnoszącym się do odpowiedzialności karnej, bo takim jest – pierwotny w stosunku do niego – prawomocny wyrok skazujący, wymierzający karę, której dotyczy to warunkowe przedterminowe zwolnienie. Z tego więc względu nie jest dopuszczalne wznowienie postępowania w przedmiocie warunkowego przedterminowego zwolnienia w oparciu o treść art. 540 § 1 k.p.k. Prezentowany pogląd znajduje akceptację również w piśmiennictwie, gdzie nawet wskazuje się, iż przepis art. 24 k.k.w. daje dostatecznie szerokie możliwości poprawy błędnego rozstrzygnięcia wydanego w postępowaniu wykonawczym i tym samym należy wykluczyć stosowanie przepisów

o wznowieniu, zawartych w kodeksie postępowania karnego, do postępowania wykonawczego (por. D. Szumiło-Kulczycka: Prawne warunki dopuszczalności wznowienia postępowania sądowego, [w:] Środki zaskarżenia w procesie karnym. Księga pamiątkowa ku czci prof. Zbigniewa Dody, Kraków 2000, s. 215).

Z tych wszystkich względów postanowiono jak wyżej.